

Erika Hornáková

TAK SA
TO STALO

MARENČIN PT

Ďakujem svojmu dlhoročnému a dobrému priateľovi Kishovi Breslawovi za pomoc pri opravách textu a naše konzultácie, priateľovi a predovšetkým skvelému človeku Jožkovi Farkašovi z orchestra Cigánski diabli za jeho rady a tipy v kulinárstve, ale i informácie o Taliansku, ktoré získal na svojich cestách po koncertoch a vďaka ktorým som dokázala nádherne obohatiť dej príbehu. Natálii Benkovej, mojej listovej priateľke, ktorá niekoľko rokov žila v srdci Toskánska a bola mi nápomocná pri odpovediach na moje otázky. Chcem poďakovať za podporu svojej rodine, priateľom, manželovi a v neposlednom rade ďakujem predovšetkým čitateľom, lebo bez nich by moje písanie nemalo zmysel.

Venujem z lásky LÁSKE...

Erika Hornáková

Tak sa to stalo

MARENČIN PT

© Erika Hornáková, 2014
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2014
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2014
Design © Katarína Marenčinová, 2014
Jazyková úprava Sylvia Sachs
440. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-437-0

Prológ

Vzdialila som sa do tmy a sledovala osvetlenú verandu s veselými ľuďmi, ktorých som mala tak rada.

Svojho manžela Michala, o ktorom som si myslela, že ho nebudem už nikdy tak ľúbiť, ako kedysi. Ako dobre, že som sa mýlila a odpustila mu, ľúbim ho teraz ešte viac...

Nikol, bez ktorej by knihy nikdy nevyšli, ktorú som mala rada presne takú, aká bola a ktorá azda našla konečne spriaznenú dušu.

Petra a Tomáša... Nikdy by mi nezišlo na um, že mojimi blízkymi priateľmi budú homosexuáli a že si budeme tak dokonale rozumieť.

Juraja, ktorý sa stal v očiach mojej mamy jej radosťou a dodal jej ešte väčšiu chuť do života a ktorého som si aj preto vážila.

Magic mama, bez ktorej by môj život nebol nikdy taký, aký je teraz... S akýmsi vnútorným pokojom, ktorý som v sebe objavila.

Jedno som vedela. Vedela som, že jeden z mojich ďalších románov bude o nej, tešila som sa na okamih, keď budem čítať jej ružové denníky. A určite v ňom spomeniem jej dobrodružnú cestu do Maroka. Usmiala som sa a zahľadela sa na tmavú oblohu plnú hviezd. Pohladkala som si

bruško. Mám totiž pre nich ešte jedno veľké prekvapenie. Po tom, ako mi prestali chutiť cigarety a zvyšovala sa chuť do jedenia, šla som k svojmu lekárovi a aj napriek jeho tvrdeniu, že tehotenstvo je u mňa nemožné, tak... A zvláštne bolo i to, že som vedela úplne presne, kedy sa to stalo. Keď sem za mnou prišiel Michal a cítili sme v ústach chuť večnej lásky. Keď som mala narodeniny a sfukovala tridsaťosmičku na torte, želala som si dieťa počaté z tej najhlbšej lásky.

A želala som si to ešte pred Elvírinou veštbou, ktorá sa i tak do bodky naplnila.

Niektoré veci sa vám skrátka musia stať, bez ohľadu na to, či to chcete, alebo nie.

A niektoré sa vám splnia preto, lebo si ich jednoducho veľmi želáte. A presne tak som to chcela.

Maroko

Mamin týždenný pobyt u jej priateľky Elvíry sme si napokon vychutnali i ja s Nikol. A tak tri slovenské ženy zakúsili na vlastnej koži chuť krajiny plnej vône exotických korenín, ktorá je symbolom tajomného orientu – Maroka.

Na letisku nás už čakala Elvíra v plnej paráde. Na sebe mala dlhé pestrofarebné šaty a na hlave obrovský biely klobúk. Len čo sme vystúpili z lietadla, prenikol nami horúci vzduch, ktorý sa do nás doslova vpíjal. Marakéš plný farieb a zvukov nás okamžite pohltil a taxikári sa šli pretrhnúť, aby nás mohli odviezť. Ale Elvíra po nás prišla na svojom aute, preto ich rýchlo odbila, na čo začali nespokojne rozhadzovať rukami a pokrikovať na nás. Elvíra si z ohrdnutých taxikárov očividne ťažkú hlavu nerobila a kývla na dvoch postávajúcich mladých chlapcov, ktorí k nám ihneď pribehli. Ochotne schmatli naše batožiny a už ich aj vliekli k nášmu autu. Nikol, fascinovaná okolím, si nevšimla Elvírin pokyn, tak začala zúrívo bojovať o svoju batožinu, mysliac si, že ju chcú okradnúť. Scéna ako vyšitá z filmu, ktorá sa nám môže stať len vďaka účinkovaniu našej Nikol.

„Tí barbari by si naučtovali tolko, že by sa vám pretočili panenky,“ zoznamovala nás Elvíra postupne so zvyklosťami miestnych taxikárov.

„Ach,“ náhle sa zastavila tak prudko, že do nás poslíčkovia takmer narazili, „ani neviete, aká som šťastná, že ste tu,“ celá rozjasaná sa na nás usmiala a vzápätí tajuplne dodala, „a mám pre vás prekvapenie!“

Mama sa ešte stále rozhliadala po okolí. Doslova žiarila, s pokojným úsmevom všetko sledovala, usmievala sa na každého domorodca, ktorý prešiel okolo nás. Pre nás s Nikol to bol tiež nový svet, ale pre moju magic mamu to bolo čosi ako úplne nová galaxia. Prvýkrát vo svojom živote sa ocitla tak ďaleko od svojho domova. Pokoj, ktorý celé tie roky prežívala na myjavských lazoch, pri magických kulinárskych receptoch a svojej vychýrenej čokoláde, posedávaním na drevenej terase v slamenom klobúku, ktorý mala na hlave i teraz, sa v okamihu zmenil na neskutočné rušno. Napriek všetkému si to vychutnávala a všimla si to i Nikol.

„Pozri na tvoju mamu, vyzerá, že sa jej tu veľmi zapáčilo,“ zachichotala sa.

„Chcem, aby to bol pre ňu ten najkrajší výlet, aký kedy mala,“ usmiala som sa spokojne.

„Zaslúži si to,“ prikývla Nikol, „ale i my dve. Takúto dámsku jazdu som ešte nikdy v živote nemala.“

Pár sekúnd som sa pohrávala s myšlienkou, že je Nikol možno naozaj prvý raz v živote naladená na čisto ženskú akciu, no jej ďalšie slová ma rýchlo vrátili do reality.

„Musím čo najskôr zhodnotiť šarm a krásu miestnych mužov!“

S úsmevom som prijala, že moja najlepšia priateľka je taká, aká je a túto poznámku si proste nemohla odpustiť.

„Počkaj, Olívia, až uvidíš miestny trh,“ viedla Elvíra mamu popod pazuchu. Hoci tu nebolo neobvyklé vidieť cudzincov, pohľad na tieto dve ženy vzbudzoval obdiv i zvedavosť. Temperamentná Elvíra s ohnivými kučeravými dlhými vlasmi a moja mama, v dlhých bielych šatách, s nekonečným pokojom v tvári, pripomínajúca anjela. Navonok dve úplne odlišné ženy, a pritom také späté; presne ako ja s Nikol. Kým ja som bola obdarená typickými ženskými krivkami, plnými trojkami a gaštanovými vlasmi s prelivom, Nikol bola zase až príliš chudá blondínka so strapatým účesom a s takmer žiadnymi prsiami, zato s dokonalou tváričkou a krásnymi modrými očami, čo vždy mužov na nej priťahovali.

Doprava, ako sme zistili počas jazdy, bol jeden veľký chaos. Ľudia sa tu doslova hemžili, občas nám vliezlo do cesty nejaké to hospodárske zvieratko a taxikári, vrátane Elvíry, trúbili na všetko, čo sa pohlo. S predpismi si rozhodne nerobili žiadne starosti, jednoducho sa dorozumievali len pomocou trúbenia, mávania či pokrikovania z okna.

Konečne sme sa dostali k Elvírinmu domu. Oproti iným klasickým obydliam Maročanov bol o niečo väčší. Farebné, sýtomodré ornamenty krásne ladili s červenkastou farbou celého domu, ktorá ho oživovala. Dnu sa dalo dostať cez

obrovskú drevenú bránu, a keď sme prešli za ňu, otvorili sme ústa od úžasu. Mramorová dlažba, zložená snáď zo všetkých farieb sveta, vytvárala nádherné obrazy. Uprostred nádvoría stála fontána, z ktorej striekala voda, až som mala chuť hneď do nej vhuľnúť a ovlažiť sa. Hneď pri vcho-
de do domu nás lákalo posedenie v tieni s množ-
stvom čaro krásnych vankúšov. Ako keby sme sa
ocitli v rozprávke Tisíc a jedna noc.

„Dievčatá,“ ozvala sa Elvíra, „čo sa týka vody, nikdy nepite len tak na ulici, hlavne ty, Sára,“ kývla na mňa takmer matersky, „a už vôbec nie na trhu, ani balenú, kde je raz taká drahá ako v markete. Ale pokojne si doprajte mäťový čaj, ten je naozaj skvelý a budú vám ho pchať pod nos na každom rohu.“

Len čo to dopovedala, vyšla z domu žena zahalená od hlavy po päty v dlhom habite s táckou v ruke, na ktorej boli úhladne poukladané štyri sklenené poháre naplnené tmavou tekutinou. Na povrchu plávali listy čerstvej mäty. Ihneď sme pochopili, že mäťový čaj tu bude zrejme národná tradícia. Žena, ktorá ma doslova fascinovala nielen svojím tajomným odevom, nám prejavila úctu miernym úklonom hlavy. Vďaka jej nesku-
točne krásnym tmavým očiam, orámovaným čiernou linkou, som spoznala, že sa usmiala. Nemohla som odhadnúť jej vek, ale mala som silné nutkanie vidieť jej tvár. Boli sme smädné ako ťavy a po mäťovom čaji sme sa ihneď načiahli. No len čo som si z neho odpila prvý dúšok, vyprskla mi tekutina z úst. Čaj bol strašne presladený.

„Do riti!“ zatvárila sa znechutene Nikol a pohár položila žene na tácku tak prudko, až sa čaj takmer vylial. „Ako ten humus môžu piť?“

„Nikol!“ karhavo sa na ňu pozrela moja mama.

Všimla som si, že tajomná žena zmenila výraz očí, mierne nadvihla hlavu a pohrďavým pohľadom si premerala Nikol. Dala by som ruku do ohňa za to, že som presne vedela, čo si o nej pomyslela. Potom sa súhlasne i vďačne pozrela na mamu a akoby sa upokojila. Len čo sa k nám Elvíra znovu pripojila, žena jej niečo pošepla, otočila sa a odkráčala znovu dnu.

„To je Tirra,“ usmiala sa Elvíra, „vypomáha mi v domácnosti. Nemá príliš rada cudzincov, ale vás si iste oblúbi.“

„Tak mňa určite,“ dodala Nikol ironicky.

„Nuž, dievča moje,“ pokrčila Elvíra plecami, „si v cudzej krajine, budeš sa musieť prispôbiť, nikdy nevieš, kedy budeš potrebovať ich pomoc.“

„Elvíra má pravdu,“ súhlasila i moja mama.

„Čo znamená v preklade jej meno?“ zaujímalo ma. Vedela som, že takmer každé meno v tejto krajine má nejaký význam.

„Osud, jednoducho osud,“ odpovedala mi Elvíra a ja som začala premýšľať, aký osud má tajomná žena.

„Tak a teraz si bežte oddýchnuť, batožinu už máte hore v izbách, a potom sa napapáte,“ tleskla Elvíra bacuľatými rukami, na ktorých sa hompálalo niekoľko farebných náramkov. „Olívia, ty máš izbu hneď pri mne, poď, drahá,“ schmatla mamu pod ramenom.

„A kde máš manžela?“ spýtala sa mama v rýchlosti.

„Vráti sa až o dva týždne, hovorila som ti... Stále má nejakú prácu,“ zaregistrovala som ešte Elvිරino pokrčenie ramenami a potom zmizla spolu s mamou vo vnútri.

Večera bola pre nás úplne netypická, rovnako ako celá táto krajina. Len polievka sa trochu podobala tej našej, pripomínala rajčiakovú.

„Harira?“ spýtala sa mama ešte raz na názov polievky, ktorú postavila tajomná, zahalená žena pred nás.

„Harira,“ zopakovala Elvíra, „varí sa tu i počas Ramadánu, je naozaj výborná,“ cmukla prstami pri ústach ako správny gurmán.

Plávala v nej šošovica, cícer, ale i ryža a Elvíra mala pravdu, chutila naozaj skvele! Tentoraz to ocenila i Nikol, ktorá labužnícky gúľala očami, určite aj preto, že už bola poriadne hladná.

Ďalším chodom, ktorým nás tajomná marocká kuchárka uchvátila, bolo jedlo kaliya naservírované na drevených miskách.

„Vyzerá to ako naša omeleta, len tu je, tuším, mäso,“ skúmavo som pozerala na svoju misku.

„Dobrý postreh, miláčik. Berberská omeleta, ktorá sa pripravuje v tajine.“

„Čo je tajine?“ spýtala sa Nikol a nečakajúc na odpoveď sa vrhla na jedlo.

„Tradičná varná nádoba, do ktorej sa dajú vajcia, baraninka, zelenina a rôzne koreniny.“

„Baranina?“ mama zostala zaskočená, pretože odvtedy, ako chovala ovečky, si povedala, že pri nej zomrú jedine na starobu.

„Myslela som si, že s tým bude u teba problém,“ usmiala sa Elvíra, „ale nemusíš to jesť, Tirra ti prinesie niečo iné,“ a zavolala na ňu. Po francúzsky sme nerozumeli ani slovko, tak sme netušili, o čom sa medzi sebou rozprávajú. Konečne som mohla počuť jej hlas, na počudovanie znel mlado a veselo. Elvíra jej dačo vysvetľovala a Tirra sa začala nahlas smiať.

„Tirra sa ospravedlňuje,“ tlmočila jej slová Elvíra, „vraj ešte nikdy nepočula, aby niekto choval ovce len pre radosť. Nečuduj sa,“ pokrčila pobavené plecom Elvíra a pozrela na mamu.

A keď už Tirra chcela zobrať mamin tanier zo stola, mama jej položila dlaň na ruku. Na to sa Tirra prudko strhla a Elvíra sa tiež trochu znepokojene zahniezdila na stoličke. Potom sa pozrela na Tirru a mierne, akoby upokojujúco, kývla hlavou, čo som vôbec nechápala. Až neskôr mi bolo umožnené dozvedieť sa viac...

„Ochutnám to,“ povedala mama a Elvíra nemusela ani prekladať, lebo Tirra okamžite pochopila. Akoby medzi ňou a mamou fungovala komunikácia i bez slov.

Všetky sme s napätím sledovali mamu, čakajúc na jej reakciu po ochutnaní prvého sústa.

„Hm... Je to naozaj výborné,“ uznanlivo kývla hlavou, no po chvíli dodala: „ale moje ovečky toto nečaká.“

Potom spokojne jedla ďalej, pretože... Jednoducho to neboli „jej“ ovečky. Rozosmiala nás všetky a Tirra sa smiala tiež, hoci som tentoraz zapochybovala, že vedela, na čom sa smejeme.

Celý večer pôsobil priam honosne, na stole sa striedalo toľko jedál, že sme pri poslednom zabudli, ako sa volalo to prvé.

„No,“ oprela sa Elvíra o vankúš, „teraz sa, milé dámy, prezlečte a hlavne si obujte niečo pohodlné,“ a pozrela na Nikoline vysoké podpätky. „Ide sa žiť!“ Všimla som si, ako mame zaiskrili oči. Vedela som, že tieto dni budú pre ňu priam rozprávkové, ale napriek tomu som si bola istá, že bude šťastná, keď sa bude vracieť domov do svojho domčeka a pokoja, ktorý tak milovala. A, samozrejme, i k svojmu Jurajovi, ktorý zostal s Michalom dohliadať na dom a zvieratká. Kým sme si my užívali túto exotickú dámsku jazdu, z našich chlapov doma sa stali farmári.

Jamma-el-Fna

Elvíra vedela, že námestie s čarovným názvom Jamma-el-Fna na nás určite zapôsobí.

„Jamma-el-Fna, znie to tak krásne,“ povzdychla si Nikol.

„Námestie mŕtvych,“ odvetila jej pokojne Elvíra. „Kedysi tu robili verejné popravy.“

Na to sa Nikol striasla a mne tiež pri tej morbidnej predstave prebehol mráz po chrbte.

„Ach, had!“ zhĺkla mama, keď zbadala kúsok od nás sedieť na zemi starého muža. Pred sebou mal kobru, ktorá sa dvíhala zo zeme do výšky a vyzeralo to, ako keby ho doslova hypnotizovala. S úžasom sme to sledovali.

„Preboha, veď ho uštipne a môže zomrieť!“ držala mama zbožne obe ruky preložené na prsiach.

„Neboj sa, Olívia, väčšina z nich pochádza z Aisauského Bratstva, títo muži sú celkom imúnni voči hadiemu jedu.“

„To naozaj?“ s prekvapením a zároveň s úľavou sa mama rýchlo upokojila.

„Dajte to zo mňa okamžite dolu!“ začala v tom momente Nikol tak vrieskať, až sme na ňu zhrozene pozreli. Okolo krku mala obrovského hada a vedľa nej sa vyškieral malý mužík so škaredým

chrupom. Teraz už ani mne nebolo všetko jedno a zľakla som sa. Maročan mi rukami naznačoval, aby som ju vyfotila. Na to Elvíra rozprestrela ruky ako krídla a ihneď smejuce sa obecenstvo naokolo roztrúsila. Začala malému mužíkovi hlasno nadávať a ako sme ju poznali, určite to boli šťavnaté nadávky. Ten napokon z Nikolinho krku hada zobral a niekam zmizol. Zrejme sa zľakol Elvíry viac, ako Nikol hada.

„Toto by mali zakázať,“ krútila som hlavou nahnevane. „Si v poriadku?“ súcitne som pozrela na Nikol, ktorá bola biela ako stena.

„Drahá, tí muži z toho živia svoje rodiny,“ odpovedala mi Elvíra držiac v náručí trasúcu sa Nikol. „V každom prípade si zapamätajte jedno. Nič, ale naozaj nič tu nie je zadarmo, žiadne fotenie, žiadny posúch, ktorý vám vrazia po ceste dobrosrdečne do rúk. A teraz poďme, je čas na čerstvý džús.“

Sadli sme si do malej kaviarničky, odkiaľ sme mali dobrý výhľad. Bolo tu neuveriteľne rušno, život tu doslova pulzoval. Nebolo ničím výnimočným stretnúť tu oslíkov s nákladom na chrbte, ľudia od stánkov vykrikovali, či skôr sa prekrikovali, zjednávali ceny. Všade bolo cítiť vôňu korenín, pečeného mäsa, čerstvých posúchov. Nevedeli sme, ktorým smerom skôr upriamiť pozornosť. Ženy boli oblečené v dlhých, pestrofarebných habitoch, niektoré zahalené tak ako Tirra a niektoré s odokrytou tvárou. Čo ma však prekvapilo bolo to, že sa tu našlo veľa žien, ktoré preferovali európsky štýl obliekania kombinovaný len so šatkou na hlave. A to sa mi veľmi páčilo.

Muži, ako nám už Elvíra pri poslednej návšteve na Slovensku hovorila, neboli zďaleka takí pekní ako ženy. Vidieť pekného Maročana sa podarilo len výnimočne a aj to nás na neho musela upozorniť Nikol, ktorej niečo také, samozrejme, nemohlo uniknúť.

„Dala by som si riadneho panáka,“ Nikol sa ešte stále obšívala okolo krku.

„Na to môžeš zabudnúť, alkohol je tu zakázaný,“ spomenula som si, že som o tom čítala, keď som si zisťovala aspoň nejaké informácie pred cestou sem.

„To nemyslíš vážne!“

„Neboj sa, mám doma nejaké zásoby dobrého vína.“ Elvíra myslela na všetko.

Čerstvo vytlačená šťava z pomarančov chutila fantasticky a datle tiež. Ako nám Elvíra rozprávala, pestovanie, či skôr množenie datlí, nebolo vôbec jednoduché. Domorodci zbierali samčie vetvičky a mechanicky nimi oplodňovali samičie kvety.

„To je vôňa,“ napínala mama čuch. „Cítiť tu vôňu korenia.“

„Dobre cítiš, práve tam ideme, prídeš si na svoje,“ usmiala sa Elvíra.

A mama si naozaj prišla na svoje, pyramídy farebného korenia od výmyslu sveta žiarili na každom rohu. V jednom obchode, v ktorom predávala malá žena s čerstvou ranou na čele, urobila mama výmenný obchod. Darovala jej bylinky, ktoré jej mali pomôcť zahojiť ranu. Maročanka na ňu najprv nedôverčivo pozerala, ale poznala Elvíru, a tak darček od mamy napokon

s radosťou prijala. Zo stánkov s koreninami sme sa nemohli vymotať, mama nimi bola dokonale omámená. Napokon sme sa s Nikol rozhodli, že obídeme niekoľko stánkov v blízkosti.

A na svoje sme si prišli i my, len čo sme objavili stánky so „značkovým“ oblečením. Vôbec nás netrápilo, že značka nie je pravá, ceny boli také nízke, že sme mali chuť vykúpiť celý stánok. Michalovi som vybrala nádhernú kašmírovú košeľu, ľahkú ako pierko. Nikol si vyskúšala snád dvadsať párov topánok. Nákupy sme napokon zaklincovali kúpou malých koberčekov, ktoré boli ručne tkané a ako nám Elvíra neskôr povedala, každý z nich pochádzal z iného marockého kmeňa. Asi po dvoch hodinách sme si opäť sadli do malej pouličnej kaviarničky, v ktorej sme si pred nákupmi vychutnávali pomarančový džús. To už práve prichádzali i mama s Elvírou, ovešané množstvom papierových vreciek.

„Neuveriteľné,“ jasala mama, „majú tu toľko druhov korenín! A tento olejček,“ vytiahla celá šťastná z vrečka šiat tri malé fľaštičky, „musím určite vyskúšať ako prvý. Viete, ako sa volá?“ spýtala sa nás a ani nečakala, že by sme to vedeli. „Marocké zlato,“ zatvárila sa významne. „Kúpila som i vám,“ dodala.

„Elixír krásy a večnej mladosti,“ vzdychla blazene Elvíra a vedela som presne, o čom hovorí.

Bol to arganový olej, na výrobu jedného litra ktorého sa spotrebuje až tridsať kilogramov plodov výnimočného stromu. Čo sa mi však najviac zapáčilo na jeho výrobe bol samotný fakt, že spočíval v spravodlivom obchode, čiže „fair trade.“

Ľudia, teda zväčša ženy, dostali za prácu i riadnu plácu. Nehovoriac o zázračných účinkoch oleja na pleť.

„To fakt?“ spýtala sa Nikol a snažila sa otvoriť flaštičku.

„No jasné! Tieto ženy nepotrebujú žiadne drahé krémy na vrásky, tento olejček je taký výnimočný, že výťažok z neho sa používa ako prísada do tých vašich luxusných serepetičiek,“ dovysvetľovala Elvíra.

„Úžasné, musím si nakúpiť celé zásoby,“ jasala Nikol a konečne sa jej podarilo otvoriť flakón. Opatrne k nemu pričuchla, ako pred degustáciou vína, a niekoľko kvapiek si dala na prsty. Pomalými, krúživými pohybmi si ho začala masírovať po tvári, zasnene zatvorila oči a usmievala sa, s neskrývanou rozkošou. Tým upútala pohľady okoloidúcich mužov.

„Netvár sa tak,“ štuchla do nej Elvíra.

„Ako tak?“ nechápavo sa Nikol spýtala, ale ja a mama sme presne vedeli, čo mala Elvíra na mysli.

„Tváriš sa vyzývavo, slastne, ako pri...“ zahmkala.

„Čo? Pri sexe?“ vyštekla Nikol a hlasito sa rozosmiala.

„Cudzinky tu síce rešpektujú, ale zabudni na akékoľvek takéto tvoje prejavy.“

„Preboha! Veď som žena!“ a Nikol si bezradne ukázala rukou na rozkrok, čím zaklincovala svoju ženskosť a pritiahla ďalšie pohľady. Potom si naďalej masírovala prstami tvár, ale na radu Elvíry si už odpustila veľavravný výraz.

„Inak, najkvalitnejšie semenka sa nachádzajú v truse kôz, ten strom je pre nich naozaj veľká pochúťka,“ pripaľovala Elvíra sebe i mame cigaretu a žmurkla na nás.

Vtedy sa Nikolina ruka zastavila a vystrašene otvorila oči.

„Povedz mi, že si robíš srandu,“ pozrela na Elvíru celá meravá, tá však pokrútila hlavou.

Nikol sa bezradne pozrela na mňa a na mamu a začala si papierovým obrúskom náhlivo stierať olejček z tváre.

„Pozri sa,“ naklonila sa k nej moja mama, „polovica z toho, čo máš doma v kúpeľni, je oveľa väčší bordel, nehovoriac o tom, čo máš v chladničke. Zober si také kura z hypermarketu,“ toto bola jej obľúbená, zato pravdivá téma, „ktoré vychovávajú za tri týždne na nechutnej zmeske a nikoho pri jeho jedení ani nenapadne, čo všetko v sebe to chůda musí mať, že vyrástlo tak rýchlo. Hlavne, že je lacné, nie? Ale za krém na vrásky je žena ochotná dať oveľa viac, ako za kvalitné domáce kura. Nie je to irónia? Vráža peniaze do kozmetiky, ktorú by nepotrebovala, keby dbala na to, čo do seba tlačí. Vonkajšia krása a zdravie predsa vychádzajú zvnútra. Ľudia chcú však všetko lacno a rýchlo, ale v konečnom dôsledku prerábajú na svojom zdraví. Vieš ty, ako dlho trvá, kým sa vychová zdravé kura? Dva, tri mesiace. Tieto kozy žijú oveľa zdravšie ako...“

„Ako kozy v meste,“ dodala rýchlo Elvíra, na čo sme všetky vybuchli od smiechu.